Je to břitká, pekelně zábavná kniha s transformačním potenciálem. Nezkrotný, věčně klející opeřenec ST se stal mým novým apokalyptickým hrdinou.
Helen Macdonaldová, spisovatelka

Království Duší

Kira Jane Buxtonová

HOST

Kira Jane Buxtonová

Království Duší

Přeložil Milan Žáček

Brno 2020

HOLLOW KINGDOM © 2019 by Kira Jane Buxton
First published by Grand Central Publishing
Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency
and The Clegg Agency, Inc., USA
All rights reserved
Cover © Hachette Book Group, Inc., 2019
Cover design and illustration by Jarrod Taylor
Translation © Milan Žáček, 2020
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0557-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-0558-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0559-3 (MobiPocket)

Jpegovi, který mě naučil létat

Jak je od člověka ješitné a nestoudné
označovat zvířata za hloupá proto,
že se hloupá jeví jeho tupým smyslům.
Mark Twain

KAPITOLA 1

ST

ŘEMESLNÝ DOMEK V RAVENNĚ VE MĚSTĚ SEATTLE,
STÁT WASHINGTON, USA

To, že něco nebezpečně nehraje, jsem měl zjistit dlouho předtím, než se tak stalo. Jak někomu může uniknout něco tak zásadního? Existovala znamení, znamení pomalá jako míza, ona jantarová láva, která pohlcuje chorobou políbený jehličnan. Pomalá jako chřestýš, který se k tobě zvolna šine a břišními šupinami natírá trávu. Jenže někdy si znamení všimneš, až když jsi na té nejvyšší větvi uvědomění.

Napřed bylo všechno normální. S Velkým Jimem jsme si hráli na dvorku. My totiž spolu bydlíme. Je to platonický vztah s pikantní špetkou symbiózy. Já si užívám požitků plynoucích ze spolužití se zaměstnaným elektrikářem ve slušné seattleské čtvrti a on má svého soukromého komedianta. Já na bráchu, brácha na mě, což je shodou okolností moje oblíbená hláška.

Takže jsme tedy s Velkým Jimem byli na dvorku. On držel v ruce pivo Pabst Blue Ribbon — typický Velký Jim — a opakovaně se shýbal, aby ze země vytrhl plevel o velikosti labradoodla. Ve Washingtonu, našem domovském státě, všechno

roste jedna radost: smaragdový mech, šťavnatá a křupavá jablka, sladké třešně, velkolepé sny, závislost na kofeinu i akutní pasivní agrese. Také jsme legalizovali trávu, což Velký Jim rád a procítěně slaví vřískotem: „Jo, kurva!“

Kde jsem to skončil? Už to mám. Náš dvorek s fontánkou v podobě vypasené žáby a tím debilním malým samolibě se tvářícím trpaslíkem, kterého jsem se snažil od nastěhování sabotovat, se v letním večeru blyštěl zlatavou glazurou. A pak Velkému Jimovi vypadlo oko. Jen tak, prostě mu, bác ho, vypadlo z důlku. Odkutálelo se po trávníku, a mám-li být upřímný, oba jsme z toho byli paf. Dennis naopak ani na okamžik nezakolísal a za neposednou bulvou se ihned vrhl. Dennis je bladhaund s IQ mrtvé vačice. Abych pravdu řekl, znám i krocany, kteří mají víc mozkových buněk. Velkému Jimovi jsem navrhoval, abychom Dennise kvůli jeho závratně vysoké nekompetentnosti vyhnali, ale Velký Jim mi ani v nejmenším nepopřál sluchu a tohoto společníka s nulovým sebeovládáním, který si devadesát čtyři procent času jen olizuje koule, si chtěl vždycky ponechat. Dennisovy tesáky nedělilo od bulvy ani třicet centimetrů, když se mi ji podařilo v letu popadnout, a aby byla v bezpečí, balancoval jsem s ní na plotě. S Velkým Jimem jsme si vyměnili pohled, nebo spíše jakýsi tříčtvrtinový pohled, protože teď měl už jen jedno oko. A jakmile jsem si vtiskl do paměti, že tuhle skutečnost musím přidat ke své další žádosti o vykázání Dennise z naší domácnosti (je totiž jasné, že když se pokusíš svému spolubydlícímu sežrat oko, máš padáka), zeptal jsem se Velkého Jima, jestli je v pořádku. Neodpověděl mi.

„Co to je, do prdele?“ řekl Velký Jim, když si k hlavě zvedl svou mohutnou ruku, a to bylo to poslední, co jsem ho slyšel pronést. Potom odešel do domu, aniž dopil svůj Pabst

Blue Ribbon. A zase — znamení. Několik dalších dní strávil ve sklepě našeho domu, kde stojí lednička s pivem a kde máme taky mrazák s mraky masa. Tehdy nic nejedl. Žádnou z těch lahodných kachen nebo srnců, které s láskou střílel do tváře. Situace vypadala ještě vážněji, když si nechal utéct i přehlídku monster trucků, o které básnil už několik týdnů. Snažil jsem se ho přemlouvat, pokusil jsem se ho přimět sníst kousek banánu — shnilé části jsem si vzal na starost já, protože na ty je cimprlich —, trochu Doritos, z nichž jsem sám něco ujedl, a dokonce i nějaké laskominy toho pitomce Dennise. Ani ťuk. Potom začalo to přecházení. Velký Jim začal přecházet po obvodu sklepa a přitom kýval hlavou do rytmu jakési tklivé písničky jako medvěd pyskatý v zoologické zahradě Woodland Park. Napřed jsem si myslel, že se Velký Jim pokouší vyšlapat v podlaze kruh, do nějž by se uložily kabely, což je přesně jeho obor. Ale svým jediným okem hleděl kamsi do prázdna, se mnou přestal mluvit a slintat začal víc než Dennis, a to už je co říct.

Rád bych poznamenal, že během celé téhle doby, doby velkého emočního vypětí a všeobecné nejistoty, Dennis nedělal vůbec nic a jen se povaloval na polohovacím křesle od La-Z-Boy® a blil na podlahu. Ze všech sil jsem se po něm snažil uklízet, ale za Dennise zodpovědnost nenesu.

Prvotní příznaky byly sotva patrné a všimnout si jich bylo možné jen se zpětnými brýlemi, po nichž Velký Jim zatoužil vždycky, když se domů vrátil z rande přes Tinder. Ještě než mu vypadlo to oko, začínal zapomínat. Zapomněl přijít na několik schůzek, zapomněl peněženku, a dokonce i klíče od domu, což svedl na mě, protože mě má za „obrovskýho kleptomana“. Hele, já jsem jenom chlápek, co si rád rozšiřuje své tajné sbírky. Kdo by se netěšil z příjemných věcí? Řekl mi, že mu uniká pár slov, že se mu přilepila k jazyku. Když

jsem se nabídl, že mu ústní dutinu prozkoumám, víceméně mě ignoroval. Propadal letargii, což byl detail, kterého bych si nejspíš všiml jenom já, protože Velký Jim se vyznačuje tělesnou aktivitou vycpaného lenochoda. Já ho ovšem dobře znám a té změny jsem si všiml. Přestal venčit Dennise, což mělo katastrofální důsledky pro polštáře na pohovce, nechť je jim země lehká.

Vypadlá oční bulva představovala v našem životě bod zlomu. Uložil jsem ji do dózy od sušenek, kdyby ji chtěl Velký Jim ještě někdy použít. Ale on sám už nikdy nebyl jako předtím. A to platilo pro nás všechny.

Zdráhám se pokračovat ze strachu, že mě budeš soudit a nebudeš si chtít vyslechnout zbytek mého vyprávění. Avšak v zájmu vylíčení všech skutečností cítím potřebu sdělit ti pravdu o všem, co se stalo. Zasloužíš si to. Jmenuju se SračkoTrus a jsem americká vrána. Ještě tady pořád jsi? Víš, vrány nejsou moc oblíbené. Ostatní nás odsuzují, protože jsme černí ptáci, protože naše peří se nevyznačuje kropenatou vznešeností káně rudoocasé ani okouzlující kobaltovou blýskavostí sojky chocholaté, těchhle podělaných pitomců. Jo, jasně, nejsme ani tak roztomilí a rozmarní jako kolibříci nebo moudří jako sovy — které by se mimochodem správně měly jmenovat úplně jinak — a ani tak „rozkošní“ jako ty chodící matrjošky, všeobecně známé jako tučňáci. Vrány zvěstují smrt a přinášejí dobrá i špatná osudová znamení, tedy podle Velkého Jima a podle Googlu. Jsou to šprýmaři s půlnočně zbarvenými křídly, spojovaní s tajemnem a okultními a nepoznanými věcmi. Podsvětím, ať je kdekoli — že by v Portlandu? Lidem přivádíme na mysl zemřelé a inspirujeme je k super úzkostné poezii. Těmhle asociacím určitě nepomáháme ani tím, že s chutí svačíme rybí vnitřnosti na skládkách, ale víš jak.

Takže, taková je pravda — jmenuju se SračkoTrus (zkráceně ST) a jsem domestikovaná vrána, vychovaná Velkým Jimem, který mě obeznámil se způsoby vašeho druhu, pro jehož zástupce měl označení „mamlasi“. Právě Velký Jim mě obdařil květnatým slovníkem a také tím bezpochyby jedinečným jménem. Naučil mě říkat nějaká mamlaská slova. Vzhledem k výše uvedeným trampotám s Tinderem jsme na sebe s Velkým Jimem mívali dost času, nebo spíš mraky času, a mám taky opravdu pod čepicí, tedy pod křídly. Vím hodně o mamlaských věcech, jako jsou okna, tajemství a nafukovací panny. A i když jsem černý, počítám se mezi ony bílé vrány, které mají rády tvoje plémě, tvory, kteří kráčí po dvou zadních končetinách a vyrobili věci, o nichž jsme snili, včetně křupek Cheetos®. Vám vděčím za svůj život. Coby honorární mamlas zde hodlám být naprosto upřímný a povím ti, co se přihodilo vašemu živočišnému druhu. Co nikdo z nás nepředjímal.

KAPITOLA 2

PUDL MEDVÍDKA*
REZIDENCE V BELLEVUE,
STÁT WASHINGTON, USA

Pudl Medvídka seděla na parapetu a nechávala si své zlomené srdíčko naplňovat venkovními slzami, které se řinuly po okenní tabulce. Do předních tlapek zabořila droboučký čumák a žalostně si povzdechla. Myslela na to, čeho má na tomto světě zdaleka nejvíc: čekání. Čekání měla opravdu moc a moc. Čekala, když se probudila, pak zase čekala, našla si něco na zub a zase čekala. Zůstaň a čekej. Hodná holka.

Nastražila uši, když uslyšela šramocení drápků na mramoru. Pohled do strany přes podlahu jí vyjevil, co už vytušila — byl tu oběd. Věnovat se mu bude později. Teď ho jen krátce sledovala svýma smutnýma, přesmutnýma očima a popotáhla svým smutným, přesmutným dokonalým pudlím čenichem.

Z osamělosti ji svrběla kůže. Vrátí se vůbec někdy?

---

* Medvídka byla vychována tak, aby o sobě mluvila ve třetím pudlu.

Co bylo nejhorší? Pocit viny. Pocit viny, který se jí svíjel v srdci jako armáda bílých červů (žádné takové červy samozřejmě nikdy doopravdy neměla, ale viděla je v reklamách s ošklivějšími psy). Oběd odšramotil do vedlejšího pokoje. Když máte sedmnáct místností, někdy vás vypátrání oběda dokonale vyčerpá.

Medvídčiny výčitky měly dva zdroje. Tím prvním byl fakt, že nečekala celou dobu, kdy byli pryč. Protože byla Medvídka pudl trpasličí, dokázala se protáhnout kočičími dvířky. Několikrát to udělala, aby zjistila, jestli jsou na dvoře a čekají na ni. Nebo u té velké fontány. Nebo u stájí. Velkého bazénu. Malého bazénu. Toho místa s ostře žlutým míčkem a sítí. U nablýskaných aut. Nebyli tam. Byli tam jen koně. Někteří dýchali. Někteří měli tělo naruby.

Druhá výčitka spočívala v tom, že většinu života s Venčitelkou strávila úsilím uniknout z domova. Dělala, že si chce jít ven odskočit, a štěkala na zasouvací dveře, aby ji pustili na dvůr a pak zase zpátky do domu. A potom ven a zase dovnitř a ven a dovnitř, ven a dovnitř a ven, až jí řekli, aby lehla a přestala se chovat jako nesnesitelný kolovrátek. Venčitelce dokonce několikrát utekla, vyrazila pryč po nekonečné pěšině, žvýkačkově růžovým jazýčkem ochutnávala stájovou mrvou prosycenou vůni svobody, nechávala si za hlavou povlávat sametová ouška a vykopávala štěrk do tváře spořádanosti.

„Pudly dudly dúúú!“ volala nespoutaná a volná a nemravně krásná, jako zubatý měsíční paprsek. Jednou se jí opravdu podařilo venčitelským věznitelům prchnout a Komorník všude vylepil její fotografie doplněné takovýmito znaky $$$$$ se spoustou, závratnou spoustou těchto 000000000. Nalezena byla během půlhodiny.

A výčitky měly i třetí stránku. Týkaly se jejího adoptovaného bratra. Ne vždycky s ním jednala hezky, ale to bylo

proto, že byl k smrti vyděšený ze svých vlastních prdů. Za tuhle myšlenku v ní hlodaly výčitky, ačkoli byla nesmírně pravdivá. Mops Škrt nedokázal vystát ticho velkého domu, poté co odešla Venčitelka. Hned začínal vyvádět jako zmoklá kočka, štěkal na stěny, zuřivě se rozfrkal a rafl po Medvídčině nádherném kučeravém kabátku. Možná to byla právě Medvídka, kdo mu do hlavy nasadil představu kočičích dvířek a navzdory všemu, s pasem jako pytel na odpadky vycpaný kočičí podestýlkou se i mops Škrt malou chlopní procpal s vypoulenýma očima a s pšoukutím, jaké by jeden očekával od clydesdalského koně. Za neustávajícího frkání Škrt, tyhle dudy psího světa, odpelášil po chodníčku do zapomnění, bezpochyby s úmyslem najít svého pískacího humra Jeana Klauna, kterého Medvídka zahrabala na dvoře.

Medvídka vzpomínala na den, kdy odešla Venčitelka. Nebyl to den, kdy se konal piknik, ani den nošení v kabelce a šampaňského Veuve Clicquot. Byl to den křiku. Venčitelka nebyla schopna dostatečně rychle nasávat vzduch, když se smutnýma, zarudlýma očima a nudlí u nosu ječela do telefonu. Medvídka se ji pokoušela ukonejšit, ale byla odstrčena. Venčitelka otevřela dveře, Medvídka za ní vyběhla: *NE, MEDVÍDKO, NE, HOLČIČKO!* a Medvídka štěkla, ale Venčitelka jí to nechtěla dovolit: *ZŮSTAŇ, MEDVÍDKO, ČEKEJ! HODNÁ HOLKA!* a pak už jen třískly dveře, když se úplně sama, bez své milé hodné holky Medvídky vypotácela do velkého čuracího světa.

A Medvídka potom upadla do čekání.

Co udělala špatně? Kéž by to tak všechno mohla provést znovu. Kéž by tak Venčitelka opět prošla dveřmi s novým dresem Seahawks, dárkem pro Medvídku, a ta by se ani nevzpírala, když by jí ho Venčitelka oblékala, ani by už potají nečurala pod postel.

Medvídka měla hodně čekání a hodně výčitek. Na dveře se dívala očima, které podle ní dokonale splňovaly nároky kladené na její plemeno a které se třpytily jako diamantový obojek kolem jejího krku. Často slýchala, že je velice, převelice krásná a dokonalá, a dostávala otázku, kdo je ta hodná holka, kterýžto dotaz jí připadal přímo žalostně řečnický. Onou hodnou holkou byla očividně ona sama. Jak se jí po těch dnech stýskalo. Pokud by k sobě byla naprosto upřímná, tak se jí stýskalo dokonce i po mučivém a nehorázném chrápání mopse Škrta.

Bude tady čekat. Zůstane. Bude hodná. Bude dál dělat hovínka na strategické hromádky po celém domě, aby se Venčitelka po návratu opět pustila do jejich nutkavého sbírání. Medvídku v jejích drobných růžových plicích užírala ještě jedna starost — už dávno si měla jít nechat zkrátit drápky, osazenstvo salonu už muselo dumat, kde, u všech venčenců, tak dlouho vězí. Stýskalo se jí po Venčitelčině příjemně teplém klíně, po jejím slaném obličeji a medových zvucích, které vydávala svými červenými rty a které byly určené pouze Medvídce. Stýskalo se jí po tom, že byla čehosi součástí.

Smutek jí teď svíral krk jako nějakou kousací hračku a už neměla energii ho ze sebe setřásat. Pudl Medvídka složila hlavu a v tichosti se rozloučila s domovem a okolním čuracím světem. Už nikdy nebude pátrat po obědě. Čekala až až. Odevzdala se poslední vzrušující myšlence na mopse Škrta, jak úplně sám peláší velkým čuracím světem. Bez Jeana Klauna. Bez kamaráda. A ochrany proti blechám.

KAPITOLA 3

ST

ŘEMESLNÝ DOMEK V RAVENNĚ VE MĚSTĚ SEATTLE,
STÁT WASHINGTON, USA

Několik dní poté, co Velkému Jimovi vypadlo oko z hlavy, se ukázalo, že budu muset přijmout trochu větší zodpovědnost. Vlastně veškerou zodpovědnost. Jelikož Velký Jim nedělal nic jiného, než že prstem dloubal do sklepní stěny a výtečně imitoval vzteklého mývala, naložil jsem si na svá bedra ještě víc domácích povinností, než kolik jich normálně mívám. Vkládal jsem do pračky špinavé prádlo a reagoval na Dennisovy nepokryté narážky, že je čas večeře, když mlátil do misek na žrádlo, jako by to byly *ony*, kdo ho vykastroval. Dost obtížné pro mě bylo naplnit mu misku vodou, takže jsem ho doprovodil k porcelánovému trůnu, což přineslo své ovoce, i když to bylo něco odporného. Upřímně, i ta záchodová štětka má větší důstojnost.

Ráno jsem čekal na toho mladého mamlasa s červenými sluchátky, až se na kole prožene kolem domu rychleji než příčesek v hurikánu a svým černobílým projektilem skosí květ další hortenzie. Ale přestal jezdit. Přestaly chodit i letáky od všemožných autorizovaných prodejců automobilů, balíč-

ky z Amazonu i předplacené výtisky časopisu *Kyprá pozadí*™. Bylo to divné. Dost divné na to, abych zvažoval možnost, že naladím kozí rodeo, kterým je *Aura*. Tohle možná ani nevíš — v Přírodním světě existuje něco jako internet. V mamlasí mateřštině by se dal zhruba přeložit slovem *Aura*, protože je všude kolem nás. Není úplně stejný jako internet, který používají mamlasi, se všemi těmi otravnými kočičími videi na YouTube a kýchajícími pandími mláďaty, ale podobá se mu v tom, že jde o síť, neustálý proud snadno dostupných informací, pokud se vám tedy chce si ho naladit a zaposlouchat se. Informace den co den proudí prostřednictvím okřídlenců, uvážlivého ševelení stromů a staccatového hmyzího vrzání. Ani nespočítám, kolikrát jsem slyšel nějakého mamlasa zvolat: „Poslechni si ten ptačí namlouvací zpěv!", čímž opeřence odepisují jako nějaké zhýralé nadržence (nejsou to veverky, do prdele!). Ptáci ve skutečnosti informace předávají právě melodickým veršem, kdy složité tóny uvolňují podobným způsobem, jakým stromy na křídlech listí šeptají do větru svá pomalá tajemství. Pro ty, kdo se do ní napojí, je k dispozici celý příval varování, historek, pořekadel, básní, výhrůžek, návodů, zpráv z realitního trhu, tipů na přežití a s ničím nesouvisejících vtipů. Všichni mluví a ty musíš být jen ochotna poslouchat.

To všechno má i určitý rozměr společenské seznamovací služby, ale ne tolik, jak si myslí většina mamlasů. Jsou samozřejmě i tací, kdo se k *Auře* odmítají připojovat. Jako moje maličkost, která měla přístup ke skutečnému internetu a neměla pocit, že ze všeho toho ptačího twitteru může něco získat. Víš, kdo ji ještě neposlouchal? Přejetá zvířata. *Aura* věčně rezonuje historkami a statistikami ohledně aut a rizik spjatých s přibližováním se k těm velkým bílým čarám. Stratosférou znějí varovná volání — od kněžic zelených

po racky šedokřídlé —, a přesto pitomci, kteří jim nevěnují pozornost, končí jako tortilly u obrubníků. Někdy mi připadá, že spousta živočišných druhů je naprogramovaná tak, aby varování prostě odmítala poslouchat. A tak nakonec vyhynou.

Srdnatě jsem se vnořil do *Aury*. Ticho v *Auře* může být důvodem ke znepokojení. Buď v tvé blízkosti není dostatek ptáků a zapojených stromů, aby šířili klepy, anebo se všichni schovávají před blízkým predátorem. Přelet nad naší čtvrtí mi potvrdil, že přízračně klidné jsou i ulice kolem našeho domu — že na zemi jako frenetičtí krasci nesviští žádná auta. Zdálo se, že přilétlo nedělní ráno a natrvalo se u nás zahnízdilo. Tehdy mi po hřbetu začal běhat mráz, který působil, jako by mi v peří cupitala armáda roztočů, a děs do mých ptačích kostí vysílal tupou, dutou bolest.

Budu-li upřímný, měl jsem pocit, že se za našimi červenohnědými dveřmi, za naší ospalou čtvrtí něco děje. Něco velkého a zlověstného a pravděpodobně pěkně hnusného, jenže se mi nechtělo opouštět Velkého Jima, a tak jsem musel doma všechno uzavřít a čekat, až se Velký Jim bude cítit líp, než se rozhodneme postavit společně světu — vždycky společně. Velkého Jima jsem každou hodinu kontroloval, nosil mu salám, smažené cibulové kroužky Funyuns® a nezapomněl jsem ani na ty dvě Cheetos®, s nimiž jsem se byl ochotný rozloučit. Dokonce jsem mu ze schodů skutálel plechovku energetického nápoje Monster. Ale jediné, co ho zajímalo, bylo slintat a škrábat zkrvavělým prstem do stěny. Přinesl jsem mu klíčky od jeho milovaného modrošedého Fordu F-150, na jehož zadním nárazníku se skvěla samolepka NEPŘESTÁVEJ TROUBIT, UŽ LÁDUJU KVÉR, abych zjistil, jestli by mu nezvedla náladu menší projížďka. Stříbrné klíčky ho na okamžik zaujaly, ale potom zavrčel, rafl po mně (nejen

slovně, ale přímo přede mnou cvakl zuby) a znovu začal dloubat do stěny. Ať se mu stalo cokoli, bylo to vážné. A když ani po několika dnech tohoto sklepního úletu nemasturboval ani neutrousil žádnou poznámku k hospodářské situaci, vyhlásil jsem stav Jimovy nouze.

Velký Jim se ocitl ve spárech zdravotní krize a na mojí maličkosti bylo, abych věci opět uvedl do pořádku. Věřil jsem si, že vím, co mám udělat. Prochvíval mnou vrozený, přirozený instinkt. Napřed jsem se musel postarat, aby byl Dennis zaujatý něčím jiným. Jistoty jsem v tomhle ohledu nabyl poté, co jsem ho sledoval, jak kadí do ozvučného otvoru kytary Velkého Jima a potom bezhlavě vbíhá do zavřených kuchyňských dveří. Pomstít se za útok kulaté dveřní klice mělo přednost před vším ostatním. Nezdálo se pravděpodobné, že by si Dennis nějakou dobu dovolil vydat se do sklepa, uvážíme-li úroveň jeho soustředěnosti a urputnosti, s níž prožíval každou svou zášť. Navíc od chvíle, kdy Velkému Jimovi vypadlo oko, si od něj Dennis držel obrovský odstup. Přítel člověka, jako když vyšije. Spíš ten nejpotřebnější parazit na člověku, který by tě bez mrknutí oka vyměnil za žvýkací psí laskominy z býčích penisů.

Frnkl jsem z kuchyňského okna, přeletěl dvůr a vznesl se do prošedivělé oblohy nad hradbu jehličnanů, abych se nenápadně obeznámil se všeobecnou situací. Ačkoli Seattle je město žíznivější než většina ostatních, toho dne se deště držely vysoko na nebi. S Velkým Jimem, když ve městě pracuje v nejrůznějších domech a řeší jejich elektrické pohromy, obvykle jezdíme v jeho nákladním autě a trávíme hodně času v prodejně stavebního materiálu a také v obchodě s krmivem, ale já sám se nikdy daleko nevydávám. Dnes jsem musel. Toto byla mise pro Velkého Jima.

Z nejvyšší větve douglasky se všechno zdálo klidné kromě brebentění veverek, které jsem se pokoušel vytěsnit (většinu

z toho, co řeknou, si pak nedokážete vystrnadit z hlavy, což je pěkný malér, protože veverky jsou prvotřídní sexuální úchylové). Když jsem se blížil k cíli své cesty, zaujal mě jeden prapodivný výjev. Zvídavost mě chytila za zobák a nechtěla mě pustit — jestli si myslíš, že kočky jsou zvědavé, zkus být osvícenou vránou. Natahoval jsem krk, abych líp viděl, a zaostřil jsem na jakýsi zrcadlově obrácený výjev. Deset kol volně trčících do vzduchu. Duha nafty, tratoliště černého oleje. Mé mysli chvíli trvalo, než tomu převrácenému chaosu vpředu přišla na kloub. Zelená tam, kde měla být žlutá, žlutá tam, kde měla být zelená. Snesl jsem se blíž a objevil autobus příměstské dopravy přetočený na střechu. Vůz naboural do zdi kostela Nejsvětější svátosti oltářní a prorazil i cihlové žebroví téhle obří stavby. Když to Velký Jim přežene s pivem Pabst Blue Ribbon a rozhodne se dát si šlofíka s otevřenou pusou, televize často chrlí náboženské pořady, což je taky důvod, jak jsem se dozvěděl o různých církvích a pyramidových programech. Vždycky si počkám, až Velký Jim začne chrápat, abych mohl přepínat na History Channel, Discovery Channel, CNN, Food Network, Travel Channel a někdy i Bravo TV, odkud toho hodně vím o všech vynikajících způsobech mamlasů. Velký Jim tvrdí, že je mimořádně nábožensky založený člověk, a prohlašuje, že jeho náboženstvím jsou hlavně whisky a ženy. Pochopil jsem i spojitost mezi těmihle dvěma fenomény — většina jeho vztahů je u ledu.

Přistál jsem na jednom vzhůru trčícím kole, a abych načerpal alespoň nějakou útěchu, poklepal jsem zobákem do poklice. Potřeboval jsem to — něco mi tu hodně, ale hodně nehrálo. Podíval jsem se dolů. Všechna okna autobusu byla rozbitá a potřísněná červenou. Pokud jsem se něčemu přiučil z filmových hororů Velkého Jima, pak tomu, že by se nikdo neměl vrhat do ošemetných situací, zvlášť když je

spoře oděná blondýna se silikonovými prsy nebo mamlas s černou kůží — jenže já jsem vrána, takže jsem pokračoval v průzkumu. Vnikl jsem do autobusu a vtom mi na křídla ztěžka dosedlo jisté neblahé tušení. Smrdutý vzduch sytily krvavě rudé pachy. Ve voze nebyl jediný mamlas, ale našel jsem dvě kabelky a peněženku. Opět jsem pocítil to mrazení na hřbetu. Mamlasi svoje peněženky nenechávají ležet jen tak halabala. Velký Jim až donedávna uměl bez té svojí pěkně vyšilovat. Na jednom sedadle, která tam v řadě visela ze stropu, ulpíval obrovský chomáč vlasů a objevil jsem i utržený kus mamlaské košile a netknutý nehet, vklíněný mezi dvěma sedadly. V peněžence byl třpytivý zlatý policejní odznak, který ve mně vyvolal těžko potlačitelnou touhu jej ukořistit. V jedné kabelce jsem našel obálku s výplatní páskou, dudlík a knihu s názvem *Nenechávejte holuba řídit autobus*. Vypadalo to tam, jako kdyby někdo právě tohle udělal. Strašidelný autobus jsem opustil. Vyletěl jsem vyskleným čelním oknem a zamířil do útrob kostela.

Svatostánek byl obrovských proporcí. Tvořil ho ohromný prostor s věží a gigantickými klenutými dveřmi. Ticho. Když jsem poskakoval, pařáty mi cvakaly a ťukaly na dřevěných prknech v místech, která ještě nezakrývaly první mechové plochy nebo louže dešťové vody. Dával jsem si pozor, abych nestoupl do krysího trusu; těmihle sračkami se šíří nemoci.

„Haló?“ zavolal jsem a tím spáchal největší faux pas z filmových hororů. „Je tu někdo?“

Uvnitř kostela vládlo vlhko; voda se slévala v kalužích na podlaze, poté co se dovnitř dostala otvorem ve střeše. Mech a plevel si tenoučkými prasklinami razily cestu ke světlu. Slyšel jsem téměř tichý křik pinožících se termitů, kteří polykali základy chrámu. Na vlhkou podlahu navíc popadaly sněhové hromádky odrolené omítky. Škvíry byly kropenaté bílými

hovínky, ačkoli jsem neslyšel pitomé blábolení jediného holuba. Ti už dávno odletěli z klícky.

Z dřevěné stěny na mě civěl falešný mamlas v bederní roušce. Na hlavě měl jakousi ostnatou čelenku, která asi nebyla moc pohodlná. I když jsem věděl, že není skutečný, solidárně jsem na něj kývl a přemýšlel, jaký asi spáchal zločin, že si zasloužil přibít k překližce.

Pak si mě našel puch, nezaměnitelný puch smrti, štiplavý a sytý. Vzduch svíralo napětí toho druhu, co se obvykle rozhostí po výbuchu násilí. Toho druhu, co je příliš těžké, aby se samo rozptýlilo. Našel jsem zdroj toho puchu. Přes dřevěné lavice přede mnou byl přehozený los. Titánská větev paroží mu táhla k zemi mohutnou hnědou hlavu visící přes okraj řady sedadel a z trvale otevřené tlamy mu vyčnívala polovina jazyka. Srst měl lepkavou krví a něco mu požralo většinu vnitřností a odebralo jednu nohu. Letmým pohledem kolem sebe jsem se ujistil, že chybějící noha není nikde v kostele.

„Haló?“ zavolal jsem ještě jednou, než jsem si uvědomil, že v podstatě žádám o možnost dopadnout stejně jako zdejší los a proděravělý mamlas. Někde nablízku číhal dravec. Šelma, která hromadí losí nohy. Otázka, zda utéct, nebo bojovat, je pro mě víceméně jen rétorická. Vznesl jsem se do vzduchu, vyletěl nad lavice a nezapálené svíce, prohnal jsem se kolem vitráží a pláchl otvorem, který do zdi vyrazil autobus. Mamlasi po sobě uklízejí. Nezanechávají díry v kostelech a peněženky a věci svých mláďat v převrácených autobusech. Nevpouštějí do kostelů losy (a vlastně ani kosy či vosy). Ani predátory. Kdyby Velký Jim věděl, že se v blízkosti svatostánku vyskytuje predátor, popadl by Sigourney Weaverovou a *toho sviňáka by si šel podat*. Sigourney je jeho opakovací kulovnice Marlin řady 336, kterou tak pojmenoval podle jejího sexy proudnicového tvaru a praktického přístu-

pu k řešení úkolů. Zklidnil jsem svůj dech a ještě usilovněji zamával křídly. K dokončení mise mě hnalo velké odhodlání.

Třešeň odrůdy jošino, na niž jsem usedl, abych prozkoumal své okolí, neposkytovala téměř žádné pohodlí. Cítil jsem neklid, nervozitu a nohy mi zachvátil třas. Nedokázal jsem s ním zacvičit tak, jak on cvičil se mnou. Lékárna Walgreens vypadala víceméně stejně jako vždycky, ale postrádala svůj typický uspěchaný povyk, rozruch, vrnění automatických dveří. A nedokázal jsem se zbavit jednoho pocitu — pocitu, jako by mi v hrdle uvázla skleněná rybí kost. Pocitu, že se střemhlav řítím do nebezpečí. Chystal jsem se lékárnu oblétět, když — BAAANG! — do levého křídla mi zasadila ránu jakási mocná síla a srazila mě z třešně. Vykřikl jsem. Během volného pádu jsem zavrtěl hlavou, roztáhl křídla a zachytil se ve vzdušné kapse, narovnal se a znovu jsem vyletěl vzhůru, abych se postavil útočníkovi. Ten se na mě díval lesklýma černýma očkama a odněkud ze zadní části ebenového hrdla vydal celou sérii varovných skřeků. Potom se proti mně vrhl a rafl mi po křídlech. Vyrazil jsem do vzduchu, abych se mu vyhnul, i když mi svým příšerným vřeštěním zatínal drápy do mozku.

Do prdele. Univerzitní vrána.

Poněvadž nikdy neputují samy, hned vzápětí mě napadla další, prostá a sprostá manželka tohoto vraního samce, která na mě střemhlav zaútočila a začala mi škubat za letky. Uvelebila se na mojí třešni a spustila slovní kanonádu. Nebudu opakovat, co bylo řečeno, protože, upřímně, z toho by se možná červenal i Velký Jim.

„Nechte mě na pokoji!“ zaječel jsem na tuhle Bonnie s Clydem. Ale oni mě dál zasypávali odpornými nadávkami a označovali za zrádce. Samec po mně mrštil uzávěr láhve, načež se smíchem odletěl mezi stromy. V této fázi už jsem

soucítil s Tippi Hedrenovou z Hitchcockových *Ptáků* a moc rád bych si dal pivo. Velký Jim pořád mluví o hranicích, o tom, jak je důležité držet se svého a nikoho nenechávat, aby strkal nos do tvých věcí. Často jsem si představoval, že nad naším domem postavím obrovskou voliéru, aby k nám nemohla žádná verbež.

Univerzitní vrány tvoří největší uskupení seattleských vran a každou noc hnízdí na východní straně bothellského kampusu v rámci Washingtonské univerzity. Je to obří banda špindírů a špinavců. Kampus Bothell je v podstatě enormní kolej pro partičku elitářských nafoukanců. Noc co noc od podzimu do konce jara se obloha třepotá černočernými křídly s modrým nádechem, jak se tisíce vran slétají k univerzitním budovám a pak společně hřadují na sousedních mokřadech. Mamlasům to připadá fascinující a mystické. Já si myslím, že je pěkně drzé zabírat tolik vzdušného prostoru, ale takhle už to prostě chodí. Já sám jsem na kampusu nikdy nebyl, protože tam nejsem vítaný, takže ti nemůžu vylíčit, co se tam odehrává. A kdybych si měl tipnout? Je to samé naparování, holedbání a beer pong. Obecně platí, že když se věnuju svým věcem, místní — „opravdové“ — vrány mě ostrakizují a nadávají mi do kreténů za moje úzké spojenectví s mamlasy. Nadávky létají *Aurou*, jinak po mně házejí klacky a kamením a moje matka je častována spoustou barvitých frází. Většinou si tohle všechno nechávám sklouzávat po křídlech, ale když mě někdo fyzicky napadne jen za to, co jsem? Někdy mě to doopravdy štve. Jako by nikdo nechápal, že do svého živočišného druhu jste se narodili pouhou náhodou. Nikdo nechápe, že já jsem se měl narodit jako mamlas.

Jakmile mi trýznitelé zmizeli z očí, soustředil jsem síly, sebral odvahu a pokračoval v misi. Zhluboka jsem se nadechl a vrhl se do vzduchu. Vznášel jsem se nad prázdným parko-

vištěm, načež jsem se spustil k automatickým dveřím lékárny. Ty se se zavrčením otevřely. Uličky zalévalo ostré světlo zářivek. Přistál jsem na vrcholu lepenkového muže z reklamy na pivo Dos Equis, abych si prohlédl bezprostřední okolí. Stejně jako v kostele i tady všechno tonulo v až příliš velkém tichu. A nehybnosti. Ozvalo se tlumené rachocení, které mi prochvělo nohama. Nervózně jsem poskočil a natáhl krk, abych odhalil zdroj onoho rachotivého zvuku, přičemž jsem pomyslel na chybějící nohu mrtvého losa. Prostorem se rozlehlo další slabé zavrčení a pěkně mě vyděsilo. Vzlétl jsem a opět dosedl; tentokrát jsem zůstal rozkročený na krabicích s cereáliemi Lucky Charms a Special K a odtamtud už jsem uviděl i ty, co měli ony zvuky na svědomí. Kolem přístroje na měření krevního tlaku stál hlouček čtyř kolébajících se a slintajících mamlasů. Opodál visela reklama na vakcínu proti pásovému oparu. Okamžitě jsem pochopil, co znamená nazelenalý odstín jejich kůže, zvláštně zkroucené klouby, záplava potu, zarudlé oči a krvavé sliny. Všichni měli stejně dopředu natažený krk, jako nějací zvědaví supi, a dychtili se zasytit. Zčernalými prsty opakovaně bodali do obrazovky. I oni trpěli tím, co postihlo Velkého Jima.

Rozhodl jsem se provést pokus a veškeré obavy jsem hodil za hlavu.

„Haló!“ zaskřehotal jsem dokonalou angličtinou. Žádná odpověď. „Haló, pánové!“ No tohle? Mají tady mluvící vránu a oni nehnou ani brvou? To jako vážně? Svět se v prdel obrátil. Dál civěli na zář zabudovaného displeje, který přehrával nějaké video o zdravě fungujícím srdci. Oni sami zjevně měli zdravější dny za sebou.

Aniž jsem přestal sledovat, jestli nedojde k nějaké změně v jejich chování, opět jsem upřel pozornost na svou misi — popadl jsem igelitovou nákupní tašku, slétl za vypleněný pult

pod cedulí, na níž stálo „Lékárna“, a tašku jsem začal plnit medikamenty, o nichž jsem si myslel, že by mohly nějak pomoct Velkému Jimovi. E-Mycin, Keflex, Lasix, Prilosec OTC, Monistat, tónovací sprej Sally Hansen Airbrush Legs a čisticí prášek Summer's Eve, všechno to znělo účinně a kombinace těchto přípravků Velkého Jima určitě vyléčí. Ve Walgreens nám vytrhli trn z paty už dřív. Cítil jsem se pozitivně, důležitě — prostě chlapík, který ví, co chce.

Uzvednout tašku nebylo jen tak, ale vznesl jsem se odhodlanými energickými pohyby křídel a let nevysoko nad zemí jsem zvládal. Přenesl jsem se přes churavé mamlasy, přes červenorůžovou uličku s valentýnskými cukrovinkami a zamířil k automatickým dveřím. Zrovna když jsem se blížil k zeleně zářícímu označení východu, taška se pode mnou nahnula, vyklouzla z ní čisticí voda a s hlasitým třesknutím dopadla na pokladní skener. A potom se rozpoutalo peklo, jaké svět neviděl.

Čtveřice mamlasů u přístroje na měření krevního tlaku zařvala tak, že mi málem pukla lebka. Uslyšel jsem, jak dupou a plnou rychlostí se ženou k pokladně. Zpoza lékárenského pultu vyskočili dva mamlasi, kterých jsem si předtím nevšiml, a vyrazili za mnou jako dostihoví koně z planoucího pekelného chřtánu. Natahovali krky, napínali prsty a od úst jim odlétávaly krvavé sliny. A já, zčásti v panice, zčásti proto, že mám všechny drápy levé, jsem tu podělanou igelitku upustil. Moje medikamenty — záchranné lano, které jsem se chystal hodit Velkému Jimovi — se na pokladně s rachotem rozletěly jako mikado. Slétl jsem k nim a lahvičky s léky začal švihat zpátky do tašky. Jedna, dvě, tři, Lasix, Prilosec, oční krém Lift & Luminate s trojfázovým účinkem od No7... a do toho se blížil řev všech těch mamlasů a dusot jejich nohou na podlaze; jeden srazil regál s merchem Seattle Seahawks

a do vzduchu se rozletěly falešné kryty na pivní plechovky, bačkory, figurky Russella Wilsona a hrnky. Letící porcelán se rozbíjel o řady láhví s vínem, které se samy tříštily a krvácely na bílou dlažbu. Zavrněly dveře. Ve vchodu do lékárny stanuli další dva mamlasi v zelených zástěrách s logem fastfoodu Taco Time a ihned pozvedli natažené krky ke stropu. I oni zavřeštěli jako zvířata a ruce se jim zkroutily jako větve zimních stromů. Keflex, Paxil, Monistat. Oba nově příchozí se rozběhli. Čtveřice od přístroje na měření krevního tlaku oběhla poslední regál. Oči jim planuly jako lesní požár a dělilo je ode mě už jen pár vteřin...

Gas-X, Dulcolax, sérum na strie, Summer's Eve! A je to! Vytáhl jsem igelitku do vzduchu a jen tak tak se vyhnul ranám mamlasů z Taco Time, kteří se po mně oháněli, až jim od úst odlétávaly provazce krve, přistávající vzápětí v lepkavých karmínových vláknech na pokladně. S vypětím sil jsem vyletěl nad celé to boží dopuštění, protože pode mnou se už osm nezdravých mamlasů přetahovalo a svíjelo nad pokladním skenerem, do něhož s vytřeštěnýma očima bodali prsty. Potom jako jeden muž zvedli své zkroucené ruce ke stropu. Uhnul jsem a přitom jsem málem upustil tašku. Kolem pípajícího skeneru vytvořili kruh. Současně do něj začali mlátit hlavami. *Buch, prásk, třísk*, stále větší silou. Kolem tryskala krev a tkáně, vzduchem létaly kousky mozků. Mlácení nebralo konce.

Probil jsem se dveřmi a nevypočitatelným mamlasům unikl. Útočiště a klid jsem našel až na nedalekém jehličnanu. S uchem igelitky bezpečně omotaným kolem větve jsem se pohodlně uvelebil a uvědomil si, jak těsně jsem jim vyklouzl, jak málo chybělo, aby mě strhli ze vzduchu. Dosud proti mně žádný mamlas neprojevil ani špetku agrese. Co by udělali, kdyby se mě zmocnili?

Co se to s těmi mamlasy dělo? Doufal jsem, že odpověď se nachází v mojí igelitce plné dobrot. Hodlal jsem začít s Velkým Jimem, kterého z toho neduhu vyléčím, a když bude třeba, klidně i s pomocí všech svých Cheetos®, a potom skočíme do jeho Fordu F-150 s glockem a trávou v palubní přihrádce a vydáme se uzdravovat všechny ostatní mamlasy v okolí, co se necítí dobře. Tohle všechno vyřešíme, protože co by to byl bez mamlasů za svět? Z takové představy se mi zvedal žaludek, naskakovala mi z ní husí kůže, což je teda výraz jak noha, protože husy jsou omezená banda pitomých slepic.

Ze své vyhlídky jsem u úpatí jehličnanu zahlédl postavu, která mi byla povědomá. Ten nezaměnitelný modrý přeliv na trvalé ondulaci a puntíkovaná nákupní taška na kolečkách. Díky bohu! Byla to Nargatha. Nargatha — jejíž matka musela trpět akutní nerozhodností, když ji pojmenovala tak dementní směsicí Agathy, Margaret a Narnie — bydlela tři domy od Velkého Jima a mě. Byla výstřední a tak stará, že jí jednou musel přijet zhasnout narozeninové svíčky seattleský hasičský sbor, ale ke mně se vždycky chovala hezky. Jasně, mluvila se mnou, jako bych měl nezvratně poškozený mozek, ale to pokaždé vykompenzovala tím, že měla po ruce pár vzorků sušenek pro zvířata. Velkému Jimovi se líbilo, jak nám vždycky nosila whisky, když Seahawks vyhráli zápas. Při pohledu na tu drobnou postavičku s perleťově modrými kučerami a v tenisákově žlutém pršiplášti jsem pocítil vlnu úlevy a hruď mi prostoupilo teplo. Rychle jsem otáčel hlavou ze strany na stranu, abych si ji mohl líp prohlédnout. A soustředěnější pohled mi vyjevil, že pojídá Triskita.

Triskit je její maličký knírač.

Můj žaludek provedl ukázkový veletoč. Chvíli jsem ji ze stromu pozoroval a při pohledu dolů jsem sotva věřil svým očím, až to na mě bylo prostě moc. Nikdo si nezaslouží stát

se předkrmem! A nejmíň ze všech Nargatin věrný a milovaný Triskit! Zatočila se mi hlava a bezděčně jsem zakrákal hrůzou.

Nargatiny pátravé oči měly odstín peří kardinála červeného. Z úst jí visely vlhké šarlatové provazce. Vyděšeně jsem sledoval, jak se jí hlava otáčí o sto osmdesát stupňů. Potom jí v krku křupla kost, jako když ostře praskne větev, a její lebka pomaličku dokončila otočku o tři sta šedesát stupňů. Vzhlédla ke mně, a aniž přestala cintat krev, kebule se jí zas protočila zpátky jako nějaké podělané sově pálené. Nargatha zaječela jako zoufalý dravec, což mělo za následek, že se tři veverky v tichosti rozběhly do bezpečí. Mé trylkující srdce zachvátila panika. Veverky, ti sprostí oříškoví šotci, nejsou zticha nikdy. Umlkají, pouze když jim jde o život.

Triskit. Nargatha požírala Triskita. Další myšlenka, která mě napadla, mě přinutila vyzvrátit sušenku Cheetos®. Nargatha má to, co chytil Velký Jim. Nargatha požírá Triskita.

Dennis. Popadl jsem igelitku, otočil se směrem k domovu a zatřepotal jsem křídly, jako by mi hořelo za zadkem.

KAPITOLA 4

KOCOURCHÁN
DŮM VE ČTVRTI CAPITOL HILL,
SEATTLE, STÁT WASHINGTON, USA

Došlo ke změně v řádu věcí, kterým nedokážu tak úplně přijít na kloub. Moje postřehy:

1. Venku je větší ticho. Hra je tak o něco zajímavější.
2. Venku nejsou žádná závodní auta, se kterými by se dalo soutěžit ohledně veverek.
3. Dá se toho *mnohem* víc ulovit.
4. Venku je mnohem víc lovců, se kterými je třeba změřit síly. Lovců *všeho* druhu.
5. K mání je rozhodně méně sýra.

Patrně za to může posun v měsíčním světle, nějaké kosmické zaklínadlo nebo to, že jsem si konečně osvojil principy své vrozené kočičí magie. Jedna věc, která se zatím nezměnila — moje Obyčejné služebné podle všeho stále nevycházejí z domu. Mám za to, pokud je to vůbec možné, že padly na nižší úroveň. Podle mých výpočtů nyní tráví 186 procent svého času vrčením na stěnu. Jenže u nich jsem vždycky vě-

děl, že představují nižší formu života a nejsou o nic lepší než bláboliví, alopecií stižení medvědi s epicky mizernou rovnováhou. Jsou to vejce s nohama bez jakýchkoli rozeznatelných smyslů a s reflexy polnice napěchované mořskými krevetami.

Svým nedostižným zrakem s laserovým soustředěním jsem se díval, jak moje Obyčejné služebné prsty (nebo tím, co z nich zbylo) opakovaně škrábou do stěny. Shora dolů, shora dolů. Oběma se už dávno mělo dostat důkladné péče, o niž by se v téhle fázi ovšem nepokoušely ani jejich vlastní matky. Dnes...

MOMENT! SE VŠÍM POČKEJTE, DOKUD SI NEOČISTÍM VNITŘNÍ STRANU STEHNA.

Dnes moje Obyčejné služebné — jak to dívčí stvoření s dlouhou hřívou, tak to dívčí stvoření se všemi těmi kresbičkami na kůži, která tak ráda zůstávají doma, a dokud jim nedojde káva, mluví o chemii — páchnou jako z mikrovlnky vytažený kočičí záchod. Už si nezapínají ty svoje stříbrné přístroje, které si pokládají do klína, což je od nich charakteristicky sobecké, protože se jedná o klasicky proslulé spací místo. Teplá místa — tenhle stříbrný přístroj; horní plocha vysokého chladicího příbytku pro potraviny; zimní přehoz na postel; horní plocha jejich posvátného „chladiče na víno"; stehna Obyčejné služebné, když sedí na tom bílém sedadle, co umí tak zaburácet — byla zkonfiskována. Vypadá to, jako by pořádaly jakýsi chabý protest tím, že mi odmítají doplňovat zásobu dehydrovaných laskomin. Provádím experimenty s využitím technik, které bývaly docela efektivní — srážím french press, rozmotávám klubka trhané příze, okusuju vazbu všech knížek v knihovně, kálím na polštáře, trhám gauč, pojídám všechny hadice od ethernetu a močím na postelový přehoz —, ale zdá se, že jim už je to jedno. Uznávám, že žasnu. Respektuju totální ignoraci, které se mi v současné době

dostává. Jeden příklad za všechny: jedna z mých Obyčejných služebných nechala v obývacím pokoji ruku, což podle mě jasně ilustruje jejich celkovou nešikovnost. Chvíli jsem si s ní hrál, ale pak mě znechutil její pronikavý zápach a začal jsem si znovu lízat konečník. Instinkty mě nikdy nezradily — těm dvěma jsem nikdy nemohl plně důvěřovat.

Nějakou dobu jsem v tomhle nešťastném vztahu setrvával tak, že jsem jim nosil myši, krtky, potkany, vrabce, pěnkavy, červenky, střízlíky a sýkorky a taky něco nového a vzrušujícího: jednoho parchanta ve smokingu, který si předtím, než jsem ho zavraždil, říkal tučňák Humboldtův. Tyhle obětiny jsem jim jako obvykle nabídl proto, abych těmhle opicím s nosy jako vibrátor připomněl jejich nedostatečnost a vtloukl jim do hlavy, kdo je tady lovecký mistr. Když jsem jim nabídl ten černobílý ptačí lilek, který byl mimochodem těžký jako prase, Obyčejná služebná s kresbičkami na kůži se mě pokusila kousnout; okrově žlutými pahýlovitými tesáky mě jen těsně nerafla do ocasu. Udělal jsem, co bylo potřeba — rafnutí jsem jí oplatil a ukousl jí prst. Potom jsem se ho pokusil zamést pod koberec, nebo ho spíš zakrýt jako zbloudilé lejno.

Žádné další dary, exotické nebo jiné, jim už nosit nebudu. Nebudu je obšťastňovat svojí přítomností. To, že všechno skončilo, jsem měl pochopit, když přestaly přivolávat potřebný počet krabic z Amazonu, abych měl v čem vyvádět. Ne. Rozhodl jsem se, že z domu odejdu. Je pravdu, že mi budou chybět ty jejich příjemně teplé klíny a dehydrované rybí kousky i to, jak jsem jim pod přehozem útočil na ty jejich odulé prsty na nohou, nebo to, jak mě zbožňovaly. A hlavně a především mi bude chybět sýr. Ale nebude mi chybět tak, jak já budu chybět jim. Jsem neuvěřitelný.

Takže jakmile jsem systematicky vyjedl obsah akvária, chlopní kočičích dvířek jsem zamířil do velkého světa venku

a nehodlal se nikdy vrátit. Navíc jsem v domě pozvracel každý čtvereční centimetr. Nic dalšího tak ozdobit nešlo. Než jsem odešel, ještě jsem nezapomněl rozmotat veškerý toaletní papír.

Život venku je nepředvídatelný, vyžaduje ostražitost a vrozenou genialitu a já oběma těmihle vlastnostmi oplývám víc, než jsem vůbec schopen spočítat. Lovím, číhám, pozoruju a s ničím se neseru. Taky se rozrůstá moje sbírka. Dosud jsem infiltroval čtyři sta domů a ukořistil všechny ponožky, na něž jsem narazil. Svou fascinaci těmito rozkošnými pokrývkami nohou nedokážu vysvětlit, můžu říct jen to, že mě těší je s sebou nosit a přitom ječet, jako bych měl srst v plamenech.

Jedna zajímavost: Včera jsem se věnoval svým mimořádně důležitým věcem v okolí jednoho z mých rajonů — mé nedávno získané mešity. Je obrovská a zlatá, nadpozemsky duchovní, s duhovými okny, která dovnitř propouštějí darebácké paprsky světla. Chytal jsem takový paprsek, který neměl co sakra klouzat po mojí stěně, když tu zničehonic dovnitř vstoupí jeden kretén. Do *mojí* mešity! Moje moč čpí silněji než kyselina fluorovodíková; nevím, jak zřetelněji bych si ještě měl označit své území. Kdo může takhle nerespektovat hranice? Víte kdo? Obří chlupatý pomeranč! Prostě vtančí dovnitř, jako by byl kdovíkdo. Já jedovatě syknu, varuju ho, že sbírám stehenní kosti. Zatvářil se překvapeně a já se ho pak zeptal, co je kurva zač, protože mi nepřipadal jako místní, a na to mi odpověděl, že hledá svůj domov, a pak už jsem měl tak akorát dost všech těch žvástů, co se mu linuly od klapačky, takže jsem ho ze své mešity vyhnal. Byl jsem samý dráp a zub, byl jsem nezbedný stříbrný a hnědý a černý světelný paprsek, síla slunce v pohybu, kdyby bylo slunce o něco větší drsňák. Vzkaz pochopil správně. Mazal pryč, aniž tušil,

jak má chápat tak všemohoucího nindžu. Ale obávám se, že se vrátí, protože si všiml mojí zásoby ponožek nebo možná vajec, která jsem nasbíral při svých raziích do hnízd, a mám určitou nepatrnou obavu, že naplánuje útok ze zálohy. Obava je to zcela legitimní, poněvadž je velký jako chladič na víno.

Nemůžu si stěžovat. Vedu dobrý život. Lovím, drancuju a zplodil jsem sto třicet koťat — o kterých vím —, to všechno s šestadvaceti různými micinami, a žádná z těchhle věcí mi nenabourává každodenní šestnáctihodinový spánek.

A teď už běžte do prdele. Nic dalšího už vám neřeknu.